

Redactare: Dan Criste
Tehnoredactare: Mariana Răbincă
Coperta: arh. Daniel Munteanu
Ilustrație copertă: Icoană a Sf. Porfirie lucrată de surorile de la Sfânta
Mănăstire Hrisopighi, Chania, Creta, Grecia

Titlul original: Christ is fullness of life
© 2014 The Holy Patriarchal Stavropegic Monastery of Chrysopigi
731 00 Chania, Crete, Greece

© 2016 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii Meteor Publishing.

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PORFIRIE KAVSOKALIVITUL, sfânt
Hristos este plinătatea vieții / Sfântul Porfirie din Kavsohalivia;
trad.: Mihaela Adina Eros. -
București: Meteor Publishing, 2016

ISBN 978-606-8653-73-0

I. Eros, Mihaela Adina (trad.)
281.95

SFÂNTUL PORFIRIE
DIN KAVSOKALIVIA

HRISTOS este plinătatea vieții

Traducere din limba engleză
de Mihaela-Adina Eros

METEOR
PUBLISHING

oameni veniți din toată lumea să-i ceară sfatul și rugăciunea.

În ultimii ani ai vieții sale pământești, Sfântul Porfirie a început să se pregătească de moarte. Sfânta sa trecere la cele veșnice s-a petrecut, exact așa cum și-a dorit, în mult iubita sa Kavsohalivia. Acolo, în taină și în tăcere, tot așa cum a și trăit, și-a dat sufletul Mirelui Hristos în dimineața zilei de 2 decembrie 1991. Ultimele cuvinte care s-au auzit din gura sa au fost cele din rugăciunea arhierescă a Domnului, cuvinte pe care le îndrăgea nespus și le repeta adesea: „Ca toți să fie una.”

Pe 27 noiembrie 2013, Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice l-a proclamat în mod oficial sfânt pe Bătrânul Porfirie din Kavsohalivia.

Pomenirea lui se face la 2 decembrie.

*Hristos
este
plinătatea vieții*

Hristos a înviat!

Azi¹ m-au vizitat la chilie câțiva fii duhovnicești ai mei și am cântat împreună de trei ori „*Hristos a înviat*”. Binecuvântarea pascală pe care le-am dat-o a fost: „Mă rog ca Învierea Domnului nostru Iisus Hristos să nască în sufletele voastre orice simțământ nobil și frumos. Și să ne călăuzească pe toți spre sfințenie și biruință asupra «omului nostru celui vechi», «*dimpună cu patimile și poftetele*». [Gal 5, 24] Asta cere Domnul. De aceea ne rugăm ca Învierea Lui să ne ajute, să ne dăruiască har spre a alunga și a omori «*omul nostru cel vechi*» [Ro 6, 6] și a deveni vrednici de Biserica Sa. Ne rugăm așadar ca Domnul să ne ajute. Cea mai mare minune pe care a săvârșit-o Hristos este Învierea Sa. Să nu uităm asta niciodată. La mulți ani!”

¹ Aceasta s-a petrecut la Paștile anului 1989.

Unul dintre ei a spus că în această zi toate se roagă – pământul, cerul, stelele, florile înmiresmate, apele înpumate, privighetorile ce cântă, fluturii în zbor – toate cântă „*Hristos a înviat*”. Și s-a însuflețit așa de tare, încât a început să strige cu bucurie „*Hristos a înviat!*”.

Și eu m-am entuziasmat în același chip în Sfântul Munte. Erau Paștile. Am urcat singur pe munte, la o înălțime de vreo opt sute de metri. Aveam Vechiul Testament la mine și mă uitam la cerul albastru și senin, la marea care se întindea la nesfârșit, la copaci, la păsări, la fluturi și la toate frumusețile naturii și am strigat plin de entuziasm: „*Hristos a înviat!*” În timp ce strigam așa, mi-am întins brațele înflăcărat și ele au rămas așa, înțepenite. Înebunisem! Am deschis un pic Vechiul Testament și ochii mi-au căzut pe cuvintele din Înțelepciunea lui Solomon:

„*O, Dumnezeuul părinților mei și Doamne al milei, Cel ce pe toate le-ai făcut cu cuvântul Tău, și cu înțelepciunea Ta ai rânduit pe om să stăpânească peste zidirile făcute de Tine, și să cârmuiească lumea cu cuviință și cu dreptate, și cu suflet drept să facă judecată, dă-mi mie înțelepciunea care stă aproape de tronul Tău, și nu mă lepăda*

dintre slujitorii Tăi. Căci robul Tău sunt eu și fiul roabei Tale, om slab și cu viață scurtă, și puțin destoinic să înțeleg judecata și legile.” [Înț 9, 1-5]

Am fost complet absorbit de aceste dumnezeiești cuvinte... Lucrurile acestea să le căutați, lor să vă dedicați, umpleți-vă de dorul fierbinte după ele. Fără să vă dați seama, vă veți îndrăgosti de Hristos.

Hristos este capul Bisericii, iar noi, oamenii, noi, creștinii, suntem trupul. Apostolul Pavel spune: „*El este capul trupului, al Bisericii.*” [Col 1, 18] Biserica și Hristos una sunt. Trupul nu poate trăi fără capul său. Trupul Bisericii este hrănit, sfințit și trăiește cu Hristos. El este Domnul, atotputernic, atotștiutor, omniprezent și umplând toate, ajutorul, prietenul, fratele nostru: stâlpul și temelia sigură a Bisericii. El e Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, temelia – totul. Fără Hristos, Biserica nu există. Hristos e Mirele; fiecare suflet e Mireasa.

Hristos se revelează în acea unitate dintre dragostea Lui și noi înșine: Biserica. Eu singur nu sunt Biserica, ci numai împreună cu tine. Toți laolaltă

suntem Biserica. Toți suntem incluși în Biserică. Toți suntem una și Hristos e capul. Un singur trup, un trup al lui Hristos: „*Voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare fiecare în parte.*” [1 Cor 12, 27] Toți suntem una pentru că Dumnezeu e Tatăl nostru și El se află pretutindeni. Atunci când trăim aceasta, suntem în Biserică. Aceasta e dorința Domnului nostru pentru toți membrii Bisericii, așa cum e ea exprimată în marea Sa rugăciune arhierască: „*ca ei să fie una.*” [In 17, 11; 22] Dar așa ceva nu se poate înțelege decât prin har. Trăim bucuria unității, a dragostei și devenim una cu toți. Nu e nimic mai măreț!

Important este ca noi să intrăm în Biserică – să ne unim cu semenii noștri, cu bucuriile și necazurile fiecăruia în parte, să le simțim ca fiind ale noastre, să ne rugăm pentru toți, să ne îngrijim de mântuirea lor, să uităm de noi înșine, să facem totul pentru ei așa cum a făcut Hristos pentru noi. În Biserică, devenim una cu fiecare suflet nefericit, chinuit și păcătos.

Atunci când ne izolăm de ceilalți, nu suntem creștini. Adevărați creștini suntem atunci când avem simțământul profund că suntem mădulare ale trupului mistic al lui Hristos, al Bisericii, într-o relație neștirbită de iubire – când trăim uniți în Hristos, adică atunci când trăim unitatea în Biserica Sa, având conștiința că suntem una. De aceea Hristos se roagă Tatălui Său zicând „*ca ei să fie una*”. El repetă rugăciunea iar și iar și apostolii o accentuează pretutindeni. Acesta e aspectul cel mai profund, semnificația cea mai înaltă a Bisericii. Aici se află taina: ca toți să fie uniți ca o singură persoană în Dumnezeu. Nu mai există o altă religie la fel. Nicio altă religie nu mai spune ceva de felul acesta. Au ele ceva de spus, dar nu taina asta, nu acest splendid element al tainei pe care Hristos ni-l cere și ne spune că așa trebuie să devenim, că El vrea să fim ai Săi.

Suntem una chiar și cu aceia care nu sunt apropiați de Biserică. Ei sunt depărtați de ea din pricina ignoranței. Trebuie să ne rugăm ca Domnul să-i lumineze și să-i schimbe, ca să poată veni și ei la Hristos. Noi vedem lucrurile într-o lumină omească, ne mișcăm într-un alt plan și ne închipuim